

Inge (62) woont op de Wadden, haar man op het vasteland

‘Als ik weer richting de boot rijd, maakt mijn hart een sprongetje’

Al 37 jaar is Inge Klinkert gelukkig met Bert. Vanwege haar gezondheid besloot ze om op Ameland te gaan wonen terwijl hij in hun huis in Groningen bleef. Een nieuw leven, dezelfde liefde in de vorm van een wadrelatie.

Tekst: Caroline van Mourik |
Fotografie: Mariel Kolmschot



ik nog altijd graag met mijn ouders mee. Toen ik Bert ontmoette, was ons eerste weekendje weg richting Ameland. En wij gingen niet met onze kinderen op de achterbank naar Zuid-Frankrijk, maar met de boot naar Ameland. Ik kan niet anders dan dankbaar zijn dat de wens die ik vroeger al had via een bijzondere weg is uitgekomen.”

Acute leukemie

“In 2014 kreeg ik acute leukemie. Ik was 51, had een gezin met een man en twee puberzonen en een drukke baan als communicatieadviseur. Van de ene op de andere dag werd ik uit mijn leven getild en overgeplaatst naar het UMCG. Daar heb ik met korte tussenpozen bijna vier maanden gelegen. Ik onderging chemo’s, beenmergpuncties, radiotherapie en een stamceltransplantatie met de stamcellen van een anonieme donor.

In het ziekenhuis had ik alle tijd om mijn leven te overdenken. Ik haalde kracht uit eerdere beproevingen: talloze ivf-behandelingen, de vroeggeboorte van onze tweeling en daarna de dood van onze dochter, de tweelingzus van onze oudste. Toen ik leukemie kreeg, wist ik niet of ik beter zou worden, ik wist wel hoe sterk ik was. Gelukkig ben ik genezen, maar de ziekte en de behandelingen hebben hun sporen nagelaten. Aan de buitenkant zie je de bijkomende schade niet. Ik heb moeite met informatieverwerking en schrijf daarom alles op. Vaak ben ik opeens dodelijk vermoeid en ik heb veel last van het droge-ogensyndroom, vooral in een omgeving met een slechte luchtkwaliteit. Dan branden mijn ogen als gloeiende kooltjes en probeer ik ze met een druppelflacon kunsttranen te blussen. Mijn immuunsysteem is nog steeds zwak, ik pik gauw een virusje op. Vooral de eerste jaren moest ik groepen vermijden. Voor mij geen handen schudden of begroetingszoenen. De coronapandemie was ergens een verademing. Iedereen hield afstand van elkaar. Nu weten jullie eens hoe mijn leven al zes jaar is, dacht ik vaak. In de coronaperiode werd thuiswerken ook bij mij op kantoor de norm. Ik had al vaak gezegd dat ik een boek wilde schrijven over de periode dat ik werd behandeld voor leukemie. Mijn baas, die mijn liefde voor Ameland deelt, zei: ‘Je kunt nu ook vanaf het eiland werken, zodat je in je vrije tijd in alle rust aan je boek kunt werken.’ Onze zoons waren het huis uit en Bert heeft een drukke baan bij de gemeente Groningen, ►

“Later als ik groot ben, ga ik op Ameland wonen,” zei ik als kind tegen mijn moeder. Mijn liefde voor het eiland was er van kleins af aan. Elke zomer huurden we daar een caravan waar we de helft van de zomervakantie verbleven. Later gingen we in de voorjaarsvakantie in een huisje van de baas van mijn vader. Ik heb er alleen maar fijne herinneringen aan. Het plezier begon al op de boot. Mijn vader die me meenam het dek op en me wees waar Ameland lag. En altijd huilend op de reis terug naar huis, omdat ik niet weg wilde. Tot mijn 25ste ging

‘Op Ameland ervaar ik een diepe rust. Dat heb ik in Groningen niet. De stad vraagt veel van me’

dus ik kon er gemakkelijk een paar weken tussenuit. Ik huurde een schattig huisje in Hollum. Al met al heb ik daar een aantal periodes van zes weken gezeten en was in 2023 het manuscript klaar. Mijn in 2025 verschenen boek *Kantje Boord* stopt op de dag van de stamceltransplantatie, maar mijn verhaal ging daarna verder.”

Verliefd op Ameland

“Maak eerst maar eens een winter mee, daarna spreek ik je wel weer,” bromde een Amelander met wie ik mijn wens eens besprak om ooit op het eiland te gaan wonen. In die schrijftijd ben ik daarom bewust twee keer een aantal weken gegaan toen het hartje winter was. Hij had gelijk: je moet ertegen kunnen. Het kan op de Wadden guur zijn, veel guurder dan aan wal. De wereld daar wordt dan wel echt kleiner. Ik heb het eiland in al zijn schrikbarendheid meegemaakt. Er was één keer een noordwesterstorm die maar niet wou gaan liggen. Het geloei in de schoorsteen was bijna gekmakend. Maar ik heb de proef doorstaan en bleef onverminderd verliefd op Ameland. En nog belangrijker: ik merkte duidelijk dat daar zijn veel goeds doet voor mijn gezondheid. Weinig prikkels, mijn eigen tempo kunnen bepalen, de zeelucht. Ik kwam er beter tot rust, functioneerde beter en had

bovendien veel minder last van mijn ogen. Een groot contrast met hoe het was toen we na de pandemie met het werk verhuisden naar een ander pand met een abominabele luchtkwaliteit. Na een halfuur brandden mijn ogen alweer in mijn kassen, er was niet tegenaan te druppelen. Dus ik ging als enige weer thuiswerken. Maar dat ging niet goed. Ik vervreemde van mijn fantastische team en van het werk en ik merkte dat ik steeds meer moeite had informatie te verwerken. Op een dag zei ik tegen Bert: ‘Het gaat niet meer, het is een chaos in mijn hoofd. Het is net of alle laatjes openstaan en ik niet meer weet wat in welk laatje moet.’ Ik heb het nog even volgehouden, maar uiteindelijk werd ik op mijn zestigste afgekeurd wegens de langetermijneffecten van de chemo en mijn oogkwaal. Ik had me het einde van mijn werkende leven wel anders voorgesteld, maar verzoende me er snel mee.”

Tweesprong

“Opeens had ik geen verplichtingen meer. Maar Bert was 62 en moest gewoon nog vijf jaar werken tot zijn

pensioen. Hij wil dat ook graag, want hij houdt van zijn werk. De nieuwe situatie was dat hij elke dag volledig aan het werk was en ik volledig thuis. Ik had het gevoel dat ik op een tweesprong stond. Zal ik nu dan op Ameland gaan wonen? Bert reageerde positief en samen maakten we de balans op. Het rijtje voors was in de ruime meerderheid ten opzichte van de tegens. Het zou goed voor mij zijn om mijn leven opnieuw in te richten. Ik ben betrekkelijk kort ziek geweest, maar heb lang moeten herstellen. Bert heeft heel goed voor me gezorgd en alles voor me gedaan. Van een altijd onafhankelijke vrouw was ik juist afhankelijk geworden. Zou ik het weer helemaal zelf kunnen? Het voelde alsof ik dat moest uitvinden. Misschien was dit het moment. Nog geen week later kreeg ik van drie kanten dezelfde Funda-advertentie van een ruim appartement op de begane grond, midden in het duingebied en pal aan zee, toegestuurd. Dit was een teken, toch? We gingen er een weekendje heen voor een bezichtiging. O, dat uitzicht! Het terras loopt zo over in de duinen. Thuisgekomen zijn we gaan rekenen en overleggen met de bank. Nadat we een bod hadden gedaan, appte de makelaar dat het appartement net verkocht was. Ai, heel jammer. Rustig verder zoeken maar. Een paar weken later kregen we een nieuw appje van de makelaar. ‘Het appartement is weer beschikbaar’. Zie je wel, toch voorbestemd. We aarzelden niet en hebben het gekocht.”

Wadrelatie

“Nu hebben we een wadrelatie!” zei Bert. Onze zoons, die voor hun werk allebei in het buitenland wonen, vonden het belachelijk toen we vertelden dat ik deels op Ameland ging wonen en Bert in ons huis in Groningen bleef. Ze waren bang dat we gingen scheiden. Wij wisten dat we dit aankonden. We hebben zo’n rotsvaste band gesmeed. We weten wat de ander nodig heeft en zullen elkaar altijd vasthouden. De leukemie heeft



een deuk in mijn zelfvertrouwen geslagen en juist door ook een beetje los te laten, voel ik mijn eigen kracht terugkomen. De jongens zien gelukkig ook dat het heel goed met ons gaat en dat van uit elkaar groeien geen sprake is. Integendeel. Ze zien dat ik opbloeit en dat ik minder last heb van alle kwaaltjes. Bert zei heel mooi: ‘De Inge van wie ik zo veel hou komt weer tevoorschijn: eigenzinnig, vrolijk en creatief.’ Ik heb

helemaal mijn draai gevonden en onze relatie verdiept zich eerder dan dat het zou bekoelen, wat mensen soms wel denken. We streven ernaar dat ik het ene weekend naar Groningen ga en dat Bert het andere weekend op Ameland komt. Het is heerlijk om elkaar dan weer te zien. We hebben

elkaar nog nooit zo veel te vertellen gehad. Bert vindt het leuk om hier ‘de man van Inge’ te zijn. Als gezin hebben we elke zondagavond *familycall* via Facetime. Even delen waar iedereen mee bezig is en zien hoe de ogen staan. Soms prikt het weer afscheid nemen wel. Zeker als onze zoons ook in Groningen zijn en ik de eerste ben die vertrekt. Maar als ik vervolgens richting de boot rijd, maakt mijn hart weer dat sprongetje dat het vroeger altijd al deed.”

Thuiskomen

“Het strand, de zee, de duinen, het bos - soms lijkt het wel of het er allemaal alleen voor mij is. Op Ameland ervaar ik een diepe rust. Dat heb ik in Groningen niet. De stad vraagt veel van me. Het verkeer is druk, mensen zijn gejaagd en er is altijd lawaai. De lucht is vuil waar mijn ogen niet tegen kunnen. In Groningen loopt mijn batterij snel leeg. Met liefde, want die energie gaat daar naar Bert, de jongens, mijn familie en vrienden. En op Ameland laad ik in no time weer op. De meeste mensen met wie ik op het eiland contact heb, weten wat ik heb meegemaakt. Ik hoef niks uit te leggen als ik weer eens een paar dagen uit de running ben. Ondanks de heilzame werking van de zuivere lucht en prikkelarme omgeving op mijn gezondheid zal dat blijven. Maar dat geeft niet, ik ga hier nooit meer weg. Het is de bedoeling dat Bert na zijn pensioen uiteindelijk ook helemaal hiernaartoe komt. We zijn allebei verknocht aan Hollum en hopen er ooit een heerlijk huis voor ons tweeën te kunnen kopen. Ik ben vooral dankbaar dat ik nu al op Ameland mag wonen. Dat Bert me deze vrijheid gunt. Dat het financieel kan. Dat onze wadrelatie ons allebei zo goed doet. En dat er zo veel moois op mijn weg is gekomen sinds ik hier woon. Niet alleen de reeën, konijnen en de huisfazant in de duinen die mijn achtertuin zijn, maar ook alle mooie dingen die ik hier doe. De theaterprojecten waar ik aan mag meewerken, de aardige eilanders van de Pop-upstore-groep waarin ik met mijn schelpenkunst direct werd opgenomen. De verhalen en vertalingen van Franse chansons die ik hier schrijf voor op mijn website. Mijn creativiteit stroomt weer. Groningen voelt nog steeds als thuis, thuis bij mijn mannen. Op Ameland ben ik thuisgekomen bij mezelf.” ■